

תורת אביגדור

לימודים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: יוכבד נדל

פרשת אמר

לראות ולטעום

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת אמור לראות ולטעום

הרב קפלן סיים לדבר על פרשת השבוע ואיצי הצביע. "הרב, הוא אמר, "אני לא מבין את ענין לחם הפנים. כל שאר הדברים במשכן כוללים הקרבה של דברים להשם, הקטורת, הקורבנות או השמן שבמנורה. אבל לחם הפנים רק יושב שם על השלחן למשך שבוע שלם מבלי לעשות כלום. מה הענין? זאת לא היתה מאפיה שם יש צורך להניח לחמים לראווה, אז למה היה זה כל כך חשוב להניח שנים עשר ככרות לחם בהיכל למשך שבוע?"

לפני שהספיק הרב קפלן לענות, נשמע הצלצול המבשר על הפסקת הצהריים. "אני מתנצל איצי, הוא אמר. "אני לא רוצה שתפסיד את ארוחת הצהריים! תחשוב על זה בזמן ההפסקה ואנחנו נשוב ונדון על כך מאוחר יותר."

איצי וחבריו מיהרו אל חדר האוכל. "יופי!" קרא דובי, מריח את הניחוחות שבאוויר כשהתקרבו, "יש דגים וצ'יפס!" הבנים כלם חייכו בהתרגשות - זו ארוחת הצהריים הטעימה ביותר המוגשת על הקייטרינג של תלמוד התורה. אהרון מוכר הדגים מגיע עם הדגים היישר אל תלמוד התורה כך שהם היו טריים ביותר, והצ'יפס שהגיע יחד עם הדגים היה המובחר ביותר בשוק.

הילדים נעמדו בשורה מאורגנת וחיכו בסבלנות לקבל, כל אחד בתורו, את המגשית עם הדג המטוגן והצ'יפס הפריך. בינתיים, איצי עדיין הפך במוחו בשאלה אותה שאל את הרב. ככל שחשב על כך, זה היה נראה לו מוזר יותר ויותר. סתם כך שיהיה אוכל מונח לו מחוץ לקודש הקודשים. הוא דמיין את מראה ההוד ואיך זה להיות כהן המדליק את המנורה או להיות זה שמקטיר את הקטורת. כשהניחוחות של הלחם הטרי האפוי נישא באוויר. הוא מעולם לא חשב על כך ובוודאי מעולם גם לא דמיין שהחלק הקדוש ביותר של בית המקדש הריח כמו מאפייה!

איצי קיבל את המנה שלו עם הדג והצ'יפס והריח הערב של האוכל המטוגן התחיל להתערבב עם ניחוחות לחם הפנים שראה רגע קודם לכן בעיני רוחו.

בדרך כלל איצי וחבריו היו כל כך מרוגשים בדגים והצ'יפס עד שהיו מסיימים חצי מהמנה לפני שהיו מגיעים אל השולחן שלהם. אולם הפעם איצי הביט למטה אל המגש שבידו והמשיך לחשוב. האם הרב לא אמר שהמטרה של לחם הפנים היתה להזכיר לנו את המתנות הנפלאות של כל סוגי המזון בהם בירך אותנו השם?

הרב קפלן היה מצטט בשיעוריו הרבה את דברי הרב אביגדור מילר. כך שאיצי ידע בכל מאודו שמתפקידנו להתבונן באופן תמידי ולחשוב על הדברים הנפלאים שהשם עושה בשבילנו. האם המטרה של לחם הפנים היתה להזכיר לנו לחשוב ללא הפוגה על הניסים המדהימים המתלווים לכך שהקב"ה מספק לכולם לחם?

איצי בהה בצלחתו כאילו מעולם לא ראה דגים וצ'יפס. איזה צבע מדהים מתקבל על תפוחי האדמה המטוגנים. זהב, עם נגיעות של חום בקצוות, הצ'יפסים היו

פריכים במעטה החיצוני שלהם ורכים כל כך בחלקם הפנימי.

הדג היה בצבע חום זהב מושלם עם התבלינים הטעימים. והאדים החמים שעלו מהצלחת הביאו אל אפו את הניחוחות הערבים ביותר, שגרמו לרוק שבפיו והכינו את גופו לעיכול של הארוחה המיוחדת הזו.

"איצי," אמר דובי. "למה אתה לא אוכל? האין זו הארוחה החביבה עליך ביותר?"
"זה כן," אמר איצי, לאחר שסוף סוף אמר ברכה בכוונה ונגס. "למעשה זה טעים יותר מתמיד!"

"באמת?" שאל יחזקאל מביט בתמיהה אל צלחתו הכמעט ריקה. "כאילו, אני מתכוון שאני חושב שזה בהחלט טעים כמו תמיד אבל לא ממש הרגשתי משהו שונה מתמיד."

"אני חושב שאני מבין את התשובה לשאלה ששאלתי את הרב מקודם." אמר איצי לחבריו התוהים. "השם עושה כל כך הרבה דברים מדהימים בכדי להאכיל אותנו. תראה את האוכל הטעים הזה. זה יוצא מלכלוך ומים! ובכל אופן הוא גורם לזה להיות עם טעם מדהים. פשוט כחסד. מכיון שהוא לא מסתפק בכך שהוא נותן לנו אוכל אלא דואג שגם נהנה לאכול את זה! אני מאמין שזו הסיבה שזה היה כל כך חשוב שיהיה תמיד מונח לחם הפנים הטרי בהיכל, במשך כל השבוע - בכדי להזכיר לכוהנים את החסד של השם. הרב אמר שהרב מילר תמיד אמר שלרכוש ידע אמיתי על פעליו של השם זה חלק מהעבודה גם כן, להביט, להריח ולאכול את לחם הפנים."

"בסדר," אמר ישראל חיים, "אבל מה הקשר בין זה אל הדגים והצ'יפס?"

"זה בדיוק זה!" קרא איצי. "במקום לבלוע את האוכל באופן אוטומטי, היום, אני הבטתי בזה, הרחתי ולמדתי אותו ורק אז אכלתי אותו. תוך כדי שחשבתי כל הזמן כמה מדהים זה ואיזה חסד עשה השם בכדי שהאוכל הזה יגיע אלינו. ולא רק שהיתה זו הזדמנות לעבודת השם, אלא שכתוצאה מהתבוננות הזו, האוכל היה טעים וערב יותר מתמיד!"

שבת שלום ומבורך!